Abigail

Abigail

Înainte ca David să devină împăratul de drept al lui Israel, a fost nevoit, deşi era uns ca împărat, să fugă de Saul. În acea perioadă a lepădării sale, au fost oameni care au ţinut la el, pentru că ştiau şi au recunoscut că Dumnezeu îl alesese ca împărat. Aceasta a avut ca urmare prigoană, suferinţă şi lipsuri.

Însă cu moartea lui Saul s-a schimbat totul. După ce David a fost pus oficial ca împărat, cei care au avut parte împreună cu el de lepădare, au fost onoraţi de împăratul care domnea. Printre adepţii lui David se număra şi Abigail, soţia lui Nabal, care mai târziu, după ce soţul ei a murit, a devenit chiar soţia lui David.

David este o imagine a Domnului Isus, care, ca împărat de drept, a fost răstignit, iar astăzi este lepădat şi dispreţuit în această lume. Toţi cei care L-au cunoscut ca Mântuitor personal, sunt chemaţi să-L urmeze ca ucenici ai Săi. Aşa cum odinioară nu era simplu să stai de partea lui David în timpul împăratului Saul, tot aşa astăzi, nu este întotdeauna uşor să-L urmezi în această lume pe Isus. Dar totuşi merită.

La Abigail găsim unele indicaţii, pe care le putem aplica la noi. Mai întâi trebuie să reţinem că toţi credincioşii sunt chemaţi la ucenicie, fie bărbaţi, fie femei!

Întoarcere la Dumnezeu

La începutul unei vieţi cu Domnul Isus stă salvarea. Aici se includ pocăinţa şi întoarcerea la Dumnezeu, precum şi credinţa în Domnul Isus şi în lucrarea Sa de mântuire. Abigail şi-a recunoscut vina înaintea lui David: „Asupra mea, domnul meu, asupra mea să fie nelegiuirea“ (1 Samuel 25.23, 24).

Decizie de urmare

După ce Dumnezeu l-a lovit pe Nabal, soţul Abigailei, iar acesta a murit, citim în 1 Samuel 25.39-42: „Şi când a auzit David că a murit Nabal, a spus: «Binecuvântat să fie Domnul, care mi-a apărat cauza în dezonoarea pe care mi-a făcut-o Nabal şi care a oprit pe robul Său de la rău; şi Domnul a întors răutatea lui Nabal asupra capului său.» Şi David a trimis cuvânt Abigailei, ca s-o ia de soţie. Şi slujitorii lui David au venit la Abigail, la Carmel, şi i-au vorbit, zicând: «David ne-a trimis la tine, ca să te ia de soţie.» Şi ea s-a ridicat şi s-a plecat cu faţa la pământ şi a zis: «Iată, slujnica ta este o roabă, ca să spele picioarele slujitorilor domnului meu.» Şi Abigail s-a grăbit şi s-a ridicat şi a încălecat pe un măgar, cu cinci dintre slujnicele ei care o urmau; şi a mers după solii lui David şi a fost soţia lui.“

Aşa cum Abigail a fost eliberată de soţul ei rău, tot aşa şi noi suntem eliberaţi de păcat, lume şi lege, pentru a-i aparţine numai lui Dumnezeu (Romani 6.22; 7.4; Galateni 1.4; 6.14).

Atunci, David a cerut mâna Abigailei. Astăzi, Domnul Isus „cere mâna“ fiecăruia. El doreşte să ne facă urmaşi ai Săi. El nu obligă pe nimeni, dar El ne cheamă pe tine şi pe mine: „Urmează-Mă“. În Luca 9.57-62 ne este prezentată problematica uceniciei pe baza a trei per-soane, care au fost confruntate cu urmarea Domnului: a) Un ucenic al Domnului nu trebuie să aştepte în timpul prezent niciun fel de avantaje exterioare pe pământ. b) Învăţătorul solicită primul loc în viaţa noastră. El este întotdeauna pe primul loc. c) Un ucenic al Domnului nu trebuie să stabilească niciun fel de clauze; el nu poate pune condiţii. Domnul doreşte predarea noastră fără compromisuri.

Abigail ştia că David fusese uns de Dumnezeu ca împărat (1 Sa-muel 25.30). La cererea sa în căsătorie, ea a reacţionat cu o decizie clară. Ea nu a aşteptat să vadă cum se vor desfăşura lucrurile. Ea nu s-a asemănat multor credincioşi care doresc mai întâi să savureze ceva din lume, înainte de a-L urma deplin numai pe Domnul Isus.

Gândirea smerită a Abigailei este uimitoare. Ea, moştenitoarea bogată, a fost dispusă, să spele picioarele slujitorilor lui David, adică să realizeze o muncă de sclav. În acest sens, supunerea faţă de Învăţătorul nostru este o caracteristică a ucenicului. Imediat după întoarcerea sa, Saul din Tars a întrebat: „Ce să fac, Doamne?“ (Fapte 22.10).

Viaţa cu cel lepădat

De atunci înainte, Abigail a avut parte de viaţa de fugar a lui David. Când sunt numiţi David şi ai săi, este numită şi Abigail (de ex. în 1 Samuel 27.2, 3). Această viaţă a adus cu sine renunţare şi dispreţ. Dar, în schimb, trăia alături de cel care urma să devină împărat. Tot astfel, un urmaş hotărât al Domnului Isus are, probabil, de suferit în această lume, este defavorizat, luat în râs, dat deoparte. Dar el stă de partea Celui căruia Îi aparţine totul şi care în curând va apărea în slava Sa împreună cu ai Săi.

În ce fel de societate se afla Abigail la David? Cei care erau de partea lui David nu reprezentau elita poporului (a se compara cu 1 Samuel 22.2). Dar toţi îşi puneau încrederea în el. În mod interesant, mai târziu găsim mulţi dintre ei în lista eroilor lui David. Ceea ce conta la aceşti oameni, nu erau avantajele exterioare, ci poziţia inimii lor faţă de David şi decizia lor de a se implica pentru el (de ex. 2 Samuel 23.15-17). Cei mai mulţi dintre cei care aparţin astăzi de aleşii lui Dumnezeu, sunt priviţi de lume ca oameni de rând, nebuni, slabi şi dispreţuiţi. Aceasta însă nu are nicio importanţă la Domnul. El priveş-te în inimă. Cât de mult Se bucură, când ne punem toată încrederea în El şi Îi acordăm în totul primul loc!

Prizonierat şi eliberare (1 Samuel 30.3, 18)

Însă Abigail a aflat că viaţa cu David nu era numai grea, ci aducea cu sine şi suferinţă. Când amaleciţii au luat Ţiclagul, ea a fost luată prizonieră.

Ucenicii Domnului au parte şi astăzi de duşmănia lumii. Mulţi, care se recunosc clar de partea Domnului Isus, sunt dezavantajaţi. Credincioşii hotărâţi trebuie să vadă cum prietenii le devin duşmani.

Dar aşa cum Abigail a avut parte de salvare prin David, şi noi avem parte de ajutorul Domnului. El poate să ne scape din situaţii grave sau să ne treacă cu bine prin ele. Să nu descurajăm datorită experienţelor negative cu lumea, să nu ne lăsăm înfricoşaţi!

La ţintă

În 2 Samuel 2.2-4 ni se relatează ce s-a întâmplat după moartea lui Saul. David a fost uns ca împărat în Hebron. Toţi cei care au avut parte de viaţa de fugar a lui David, au trăit în imediata apropiere şi au urmărit această încoronare. Abigail stătea acum alături de împăratul de drept recunoscut de popor.

Noi vom împărţi slava cu Acela căruia i-am fost ucenici. Textul din 2 Tesaloniceni 1.10 ne spune chiar că noi vom reprezenta o parte din slava Sa: „Când va veni ca să fie glorificat în sfinţii Săi şi să fie privit cu uimire, în ziua aceea, în toţi cei care au crezut.“ În acea zi, orice fidelitate din viaţa noastră va fi răsplătită. „Isus, răspunzând, a spus: Adevărat vă spun, nu este nimeni care a lăsat casă, sau fraţi, sau surori, sau tată, sau mamă, sau copii, sau ogoare, pentru Mine şi pentru Evanghelie, care să nu primească însutit acum, în timpul acesta: case şi fraţi şi surori şi mame şi copii şi ogoare, cu persecuţii, şi, în veacul care vine, viaţă eternă“ (Marcu 10.29, 30). Vom primi însutit! Să facă Domnul ca exemplul Abigailei să ne îmbărbăteze să-L urmăm în credincioşie, cu toată inima pe Domnul nostru!

Isuse, eu vreau să-Ţi urmez,

Căci altul ca Tine nu e;

Tu în încercare dai îmbărbătare:

Isuse, eu vreau să-Ţi urmez!

Isuse, eu vreau să-Ţi urmez,

Căci viaţa şi calea Tu eşti;

Să trăiesc ca Tine, lepădat de mine:

Isuse, eu vreau să-Ţi urmez!

Isuse, eu vreau să-Ţi urmez,

De-aş pierde din lume orice!

Când Te am pe Tine, am supremul bine:

Isuse, eu vreau să-Ţi urmez!

clickbible.org